

09

නිල්ලයි පටිභාන

පුණ්‍යානුමෝදනාව

මෙම ධර්ම ග්‍රන්ථය මුද්‍රණය සඳහා බර පැන දැරූ සෑම
මෙන්ම සියලු සත්ත්වයින්,
සංසාර දුක මැනෙවින් අවබෝධව
එයින් මිදීමට අප්‍රමාදීව විරියවන්ත වීමටත්,
ලොව පුරා වසන,
නිවැරදිව ශ්‍රී සද්ධර්මය ප්‍රචලිත කිරීමට වෙහෙසෙනා
සියලු ධර්මාචාර්යවරුන්ගේ,
සියලු කායික රෝග පීඩා සමනය වී,
පහසුවෙන් සිය ධර්ම ප්‍රචාරක කටයුතු
කරගෙන යාමට වටපිටාව සකස් වීමටත්,
වැරදි ධර්ම ප්‍රචාරයන් අඩපණ වී ගොස්,
පිරිසිදු සම්බුද්ධ ශාසනය
විරාත් කාලයක් බැබළීමටත්
මෙම ධර්ම දානමය කුසලය හේතු වේවා!

නිවහන සසර ද?

උපුල් නිශාන්ත ගමගේ මහතා
කළ දේශනය

අත් පිටපත් කළේ
වෛද්‍ය සුජනි වික්‍රමගේ මෙනවිය

කංචුක සිතුවම
ඉරූෂ දෙවිමින ගමගේ

කංචුක නිර්මාණය
www.artenlighten.com

ප්‍රකාශනය
නිල්ලඹ දේශනා ප්‍රකාශන මණ්ඩලය
නිල්ලඹ බෞද්ධ භාවනා මධ්‍යස්ථානය
නිල්ලඹ

අනෙකුත් දේශනා සඳහා

www.nilambe.net

www.nilambe-deshana.net

විමසීම

upulnilambe@yahoo.com

Copyright © උපුල් නිශාන්ත ගමගේ

2014 පෙබරවාරි

මුද්‍රණය

ISBN

මුද්‍රණය සඳහා ඔෆ්සෙට් ප්‍රින්ටර්ස්

4/1, සරසවි උයන බඩු ගඬුවා පාර

සරසවි උයන, පේරාදෙණිය

Tel./Fax 081-2387777

නිල්ලඹ පරිභාන පොත් පෙළ

1. මමන්වයේ මූලාව
2. අසිරිමත් බොදු මග
3. ඔබේම ඇසින් ලෝකය දකින්න
4. ආදරය කෝපය සහ මෛත්‍රිය
5. නිහඬ සිතක මහිම
6. "මම" මගේම සිහිනයකි
7. දිව්‍යමය වූ මනුෂ්‍යත්වය
8. රන් වන් සිතක්

ගෞරවනීය ස්වාමීන් වහන්ස, කළ්‍යාණ මිත්‍රවරුනි, ජීවිතයේ ඇයි අප වෙනසක්, පරිවර්තනයක් බලාපොරොත්තු වෙන්නේ? කුමක් සඳහාද? මොකක්ද අපේ බලාපොරොත්තුව? ඇයි අපට අවශ්‍ය සංසාරයේ සිට නිර්වාණය දක්වා ගමන් කිරීමට? කුමක්ද සංසාරයේ තිබෙන වැරද්ද?

අප ඉන්න තැන කෙබඳු තැනක්ද? අපේ සැබෑ ලිපිනය කුමක්ද? අප අපේ සැබෑ ලිපිනය දැනගත යුතුවෙනවා. අප අපේ සැබෑ පදිංචිය ස්ථානය නොදන කොයිබකටවත් යන්නට බැහැ. මෙතැනින් තවත් තැනකට යන්නට සැලසුම් කරන කෙනෙකු, මෙතන කොතැන දැයි සහසුද්දෙන්ම දැන ගත යුතු වෙනවා. අපට අවශ්‍ය නම් කිසිදු දුකක් නැති, කිසිදු සිත් තැවුලක්, ශෝකයක්, වැලපීමක් නැති, නිවීම කරා යන්නට, අද අප ඉන්නේ කොතැනද කියන කාරණය වැදගත් වෙනවා. ඉන්නේ කොතැනද? දුක තියන තැනක. ඉන්නේ කොතැනද? තරඟ යන තැනක. ඉන්නේ කොතැනද? ශෝක කරන, ඊර්ෂ්‍යා කරන තැනක. දහසකුත් එකක් ළතැවුල්වලින් පිරුණු තැනක. ඔබත් මාත් අනාදීමත්

කාලයක් තිස්සේ පදිංචිව සිටියේ, ලැගුම් ගෙන සිටියේ. එයට කියනවා සංසාරය කියා. මේ සංසාරය තමයි ඔබේත්, මගේත්, මෙපමණ කාලයකට නවාතැන්පොළ වුණේ.

ඒ සංසාරයේ ස්වභාවය අප තේරුම් ගත යුතු වනවා, මෙතැනින් නික්ම යන්නට නම්. ඒ නික්මෙන ජවය ලබා ගන්නට, මෙතැනින් නික්මීලා, මෙතැනින් ගැලවීලා යන්නට අවශ්‍ය ප්‍රවේගය ලබා ගන්නට, මෙතනම තමයි ශක්තිය තියෙන්නේ. ඒ ශක්තිය ඇති කරගන්නට මෙතැන පිළිබඳ, සංසාරය පිළිබඳ, පැහැදිලි නිරවුල් අවබෝධයක් ඇති කර ගන්නට ඕන.

එතකොට, සංසාරය පිළිබඳ අපට තියෙන්නේ බොහෝම සුභවාදී, සෞන්දර්යාත්මක, ලස්සන, රමණීය, කමණීය සිතුවමක් නම්, චිත්‍රයක් නම්, කළ‍්‍යාණ මිත්‍රවරුනි, මෙතනින් යන්නට හිතුවට, යන්නට තරම් ජවයක්, ශක්තියක්, ඕන කමක්, අධිෂ්ඨානයක් ඇති වෙන්නෙ නෑ. එයයි සාමාන්‍ය ස්වභාවය. ලස්සන නම්, රසවත් නම්, මිහිරි නම්, ප්‍රණීත නම්, සැප නම්, මෙතැනට තව තව ඇලෙනවා මිසක්, මෙතනින්

නික්ම යන්නට, මෙතනින් ගැල වී යන්නට කෙනෙකුට හිතෙන්නෙ නැහැ.

මෙම මූල ධර්මය, මේ න්‍යාය හැම දේටම පොදුයි. හැම දේටම. ඒ නිසා තමයි ඔබත් මාත් මෙපමණ කාලයක් මේ සංසාරයේ පදිංචිව සිටියේ. අනේකවිද දුක් දොම්නස් අනුභව කරමින්, කෙලවරක් නැති කඳුළු ගංගාවකට උල්පත වෙමින්, නිමාවක් නොදකින කෝප ගින්නකට ඉන්ධන සපයමින්, කළ්‍යාණ මිත්‍රවරුණු, අප මේ සංසාරයේ මෙතුවක් කාලයක් ජීවත් වුණේ, පදිංචිව සිටියේ, කල් මැරුවේ, මේ සසර සැපයී කියා සිතාගෙන. එක තැනක සැපක් නැති වුණත්, තව තැනක සැපක් ඇති. මෙන්න මේ න්‍යාය, මේ ආකල්පය, මේ බලාපොරොත්තුව, මේ මිථ්‍යාව කළ්‍යාණ මිත්‍රවරුනි, අපව සසරේ මෙතැනින් අතන්ට, එතනින් තවත් තැනකට මාරු කෙරෙව්වා. හැබැයි අවසානයේ බලන විට අප මේ තැන් තැන්වලින් වෙනස් වුණාට, පදිංචි ස්ථානය මාරු කළාට, රැකියා වෙනස් කළාට, රටවල් වෙනස් කළාට, ආත්ම භාවයන් වෙනස් කළාට, කාන්තාවක්ව මේ භවයේ සිට, ඊළඟ භවයේ පිරිමියෙකු වන්නට පුළුවන්. පිරිමියෙකු

කාන්තාවක් වන්නට, දුප්පත් කෙනෙකු ධනවත් කෙනෙකු වන්නට, මනුෂ්‍යයෙකු දෙවි කෙනෙකු වන්නට පුළුවන්. හැබැයි අවසානයේ බලන විට මේ සියල්ලම සසර තුළමයි කරණම් ගසා තිබෙන්නේ.

ඉතින්, මේ සංසාරයේ ලොකු සැපක් තියනවා. එහෙම නැති නම් කිසිදු සත්වයකු මේ සසරට බැඳෙන්නෙ නැහැ. මුදල් තියනවා නම් සැප තියනවා. නිරෝගී කම තියනවා නම් සැප තියනවා. තමන් කියන දේ අනුමත කරන සහ පිරිවරක් සිටිනවා නම් සැප තියනවා. හැබැයි ඒ සැප ගන්නට ලොකු පරිශ්‍රමයක් දරන්නට වෙනවා. නිකන්ම සැප ලැබෙන්නෙ නෑ, හරියට හුස්ම එනවා වගේ. එහෙම සැප අප කරා පැමිණෙන්නේ නැහැ. අප සැප භොයාගෙන යා යුතු වනවා. එය දුෂ්කර ගමනක්. එතකොට ඒ සැප භොයාගෙන යන ගමනේ තමයි, මේ ඔබත් මාත් මේ යම් යම් ස්ථානවල ඉන්නේ. සැප භොයාගෙන යන ගමනක.

ඒ ගමන වෙහෙසකරයි. ඒ වෙහෙසයි අපට ජීවිතයේ දැනෙන්නේ. සැප භොයාගෙන යන ගමනේ තිබෙන වෙහෙස.

ඒ සැප නැමැති ගිරි දුර්ගය තරණය කරන විට දැනෙන තෙහෙට්ටුව, විඩාව තමයි ඔබටත් මටත් ජීවිතයේ බොහෝ අවස්ථාවල දැනෙන්නේ. ඉතින් මේ තියන සැපයි, ඒ සැප ලබාගන්නට ගන්න වෙහෙසයි, විදින සැපයි, ඒ දේ නිසා ඇති වන ප්‍රශ්නයයි, සිත් අමනාපකම්, චෝදනා, ගැරහීම්, මේ සියල්ලම තුලනය කර බැලුවොත් කළ්‍යාණ මිත්‍රවරුනි, තරාදියක මේ දෙපැත්ත බර මැන්නොත්; එක පැත්තක ලැබෙන සැප, අනෙක් පැත්තට ඒ සැප ලබන්න අප කොපමණ වෙහෙසෙන්නට ඕන ද කියන කාරණය, ලබන සැප, අනෙක් පැත්තට ඒ සැප ලබා ගන්න අයට කොපමණ දුක් විදින්න වෙනව ද? හිතන්නේ නැති ප්‍රශ්න වලට මුහුණ පාන්න වෙනවද? මේ තරාදියකට දමා කිරා මැන බැලුවොත්, හැම මොහොතකම කළ්‍යාණ මිත්‍රවරුනි, සැප බර අඩුයි, සැප පැත්තේ ටිකයි. දුක වැඩියි. වෙහෙස වැඩියි. ප්‍රශ්න වැඩියි. ඉතින් මේ සසර 'කිසිම සැපක් නෑ' කියා නෙමෙයි දහමේ කියන්නේ. 'අප්පස්සාදෝ' සැපක් තිබෙනවා, ආස්වාදයක් තිබෙනවා හැබැයි එය අල්පයි. පුංචි ආස්වාදයක්. 'බහු ආදීනවෝ' දුක වැඩියි. ප්‍රශ්න වැඩියි. ගැටළු වැඩියි. ඕනම දේකට එය අදාලයි.

මෙන්න සංසාරය පිලිබඳ තත්ව වාර්තාව, ප්‍රමිති වාර්තාව. කුමක්ද? 'අප්පස්සාදෝ බහු ආදීනවෝ'. ආදීනව වැඩියි. ආස්වාදය අඩුයි. දුක වැඩියි. සැප අඩුයි. හැබැයි මේ අඩු සැප ලොකු සැපක් විදිහට අපට ජේතවා. සසරේ අප දන්නේ ඔය සැප විතරයි.

මේ සංසාරය කීවාම ටිකක් ආගන්තුක භාවයක් ජේන්නේ. ජේන්න තියන දෙයක් නෙවෙයිනේ. ඇස් ඇරියට සංසාරෙ ජේන්නේ නැහැ. අතින් ඇල්ලුවට සංසාරය ස්පර්ශ කරන්න බැහැ. ඒ නිසා වචනයක් විතරනේ. සංසාරෙ කියන්නේ වචනයක්. එය ඇහැට ජේන්නත් නෑ. ඇහෙන්නෙත් නෑ. දිව ගාන්නත් බෑ. අහුවෙන්නෙත් නෑ. ඉතින් ඒ නිසා අපට මේ සංසාරෙ දුකයි දුකයි කීවට, එය සංකල්පයක් විදිහට පිලිගත්තත් දූනෙන්නේ නැහැ. සංසාරය පැත්තකින් තියා බැලුවොත් අප, එදත් කතා කරා. ගෙදර ගැන ටිකක් හිත යොමු කරන්න. ගෙදර නිසා විදින, පවුලේ ඇත්තන් නිසා විදින සැප. ඒ ගෙදර නිසා විදින දුක. දුන් විදින දුක. අනාගතයේ විදින්න තියනවා නම් යම් තාක් ප්‍රශ්න. ඒවා පවුලේ ඇත්තෝ නිසා තමන්ට ලැබෙන සැප,

ආරක්‍ෂාව. ඒ වෙනුවෙන් තමන්ගේ හිතේ ඇති වන ප්‍රශ්න, දුක්. රැකියාව. ඔය විදිහට එකින් එක අරගෙන බැලුවොත්, ඕක තමයි සංසාරේ කියන්නේ. ඔයින් පිට සසරක් නෑ, කළ්‍යාණ මිත්‍රවරුනි. සංසාරේ කියන්නේම මේ අපි ගෙවන හැම තත්පරයක්ම. මේ අපි සිටින හැම තැනක්ම. එයින් පිට සසරක් නෑ.

මෙසේ බලන විට, හැම තැනම ප්‍රශ්න. ප්‍රශ්න නැති තැනක් මේ සංසාරේ කොහේවත් හොයා ගන්න ලැබෙන එකක් නෑ. මහා පෘථිවි තලයේ, කිසිම තැනක්, එක වර්ග අඩියක් හොයා ගන්න ලැබෙන එකක් නෑ. ප්‍රශ්නයක් ඇති නොවෙයි කියා, සහතිකයක් දී කොටුවක් ඇඳගන්න පුළුවන් තැනක්. අප හිතුවට. මේ මහා සමුද්‍රයේ කොතනකවත් ඔබටත් මටත් මුණ ගැසෙන එකක් නෑ ප්‍රශ්නයක් නැති කෙනෙක්, ඒ මහා ගැඹුරු සයුරේ. ඒ වගේම මේ අනන්ත විශ්වයේ, ඇතට ඇතට කෙනෙක් ගියොත් ප්‍රශ්නයක් නැති තැනක් හොයාගෙන, දුකක් ඇති නොවන තැනක් හොයාගෙන, කවදාවත් මුණ ගැහෙන එකක් නෑ. ප්‍රශ්න තියන තැන් පහුවෙයි, පසු කරයි. අළුත් ප්‍රශ්න තියන තැන්

මුනගැසෙයි, ඒවත් පසු කරයි. ප්‍රශ්නයෙන් ප්‍රශ්නයට, ප්‍රශ්නයෙන් ප්‍රශ්නයට, මාරුවෙමින් දවසක ආයු කාලය අවසාන වෙයි. මරණයට පත් වෙයි. දුකක් නැති විශ්වයේ කිසියම් ස්ථානයක් මුණ නොගැසෙයි. එයයි ඇත්ත.

එතකොට, මේ හැම තැනකම ප්‍රශ්න තියෙනවා. බැලූ බැලූ අත. පාරට බැස්සාම, බස් එක ඇතුළේ, නගින විට, ඉන්න විට, බහින විට, හැම තැනකම ප්‍රශ්න. නින්දෙදි, ඇහැරුණාම. මේ තමයි සංසාරෙ. යාලුවො නිසා ප්‍රශ්න. ස්වාමිවරු නිසා, සේවකයො නිසා, මේ හැමතැනකම, හැම කෙනෙකු නිසාම, ඔබත් මාත් දුක් විඳිනවා. ඔබත් මාත් කෝප වෙනවා. ඔබෙත් මගේත් ලේ පුච්ච ගන්නවා. හෘද ස්පන්දනය වැඩි කර ගන්නවා. රුධිර පීඩනය වැඩි කර ගන්නවා. අහවල් කෙනා නිසා. එහෙම නොවේය කියා අපට කියන්න බෑ. අහවල් දේ නිසා එසේ නොවෙ'යි කියා. එබඳු වූ සහතිකයක් අපට ලැබෙන එකක් නෑ. මෙන්න සංසාරෙ.

එහෙනම්, කුමක්ද සංසාරෙ කියන්නෙ? ඔබටත් මටත් මුණ ගැසෙනවා නම් යම්තාක් මිනිසුන්. යම්තාක් ජීවීන්,

යම්තාක් අප්‍රාණික වස්තූන් නිශ්චල සහ වංචල, ඇහැට ජේන, කනට ඇහෙන, ස්පර්ශ කරන, රස විඳින, සුවඳ බලන, යම් තාක් දේ තියෙනව ද, ඒ සියල්ලම දුකක් විය හැකියි. දුකක් වී නැතුව ඇති. නමුත් දුකක් වෙන්න පුළුවන්. දුකක් නොවිය හැකි රූපයක් කවදාවත් ඔබටත් මටත් දකින්නට ලැබෙන එකක් නෑ. දුකක් නොවන රූපයක්, දෑන් අපි හිතනවා, මේ සමහර රූප දක්කහම, දකින්න තියෙනවා නම් සහ බල බල ඉන්න තිබෙනව නම් මොන දුකක් ද? හරි සැපයී කියා. එහෙම රූප නෑ. දෑන් අවසාන වශයෙන් බැලුවොත් කෙනෙකුට හිතෙන්න පුළුවන් බුද්ධ රූපයක් දකින්න තියනවා නම්. බුදුහාමුදුරුවෝ ජීවමානව බලන්න පුළුවන් නම් කොපමණ සැපක් ද? එය දුකක් වෙන්නෙ කොහොම ද? කෙනෙකුට හිතෙන්න පුළුවන්නෙ. නමුත් බලන්න ආනන්ද හාමුදුරුවෝ කොපමණ ඇඬුව ද? දුක් වුණා ද? ඒ බුද්ධ රුව නිසා, බුදුහාමුදුරුවෝ නිසා. බුදුහාමුදුරුවන්ගේ ශරීරය දැක. ඒ ශරීරය පිරිණිවන් පානවා කිව්වහම. ආනන්ද හාමුදුරුවන්ට දරා ගන්න බැරි වුණානෙ. කවුද හිතන්නෙ? කාට ද හිතෙන්නෙ බුදුහාමුදුරුවෝ දැක කෙනෙකු දුක් වෙයි කියා? නමුත් එයයි ඇත්ත.

මේ ලෝකයේ, මේ සංසාරයේ කිසිදු රූපයක් නැහැ කළ්‍යාණ මිත්‍රවරුන් දුකක් ඇති නොකරන. කිසිදු රූපයක් ඔබටත් මටත් දකින්නට ලැබෙන එකක් නැහැ කෝපය ඇති නොවෙන. ඕනම ඇහැට පේන රූපයක් ගැන, අපේ හිතේ තරහක් එන්න පුළුවන්. ඇහෙන ඕනෑම ශබ්දයක්, කොපමණ මිහිරි ශබ්දයක් වුණත්, ඒ ගැන අපට දුකක් එන්න ඉඩ තියනවා. ඒ ගැන හිතේ කෝපයක් ඇති වෙන්නට පුළුවන්.

හැමෝටම මෙය අදාලයි. හොඳට බලන්න. අප හිතන්නේ නෑ, ප්‍රාර්ථනා කරන්නේ නෑ, නමුත් අප දුක් වූ කාරණා එකින් එක අරන් බැලුවොත්, අප කලින් සිතා නෑ ඒවට දුක් වෙයි කියලා, කවදාවත් සිතා නෑ ඒවාට අප කණගාටුවෙයි කියා. කණගාටු වෙන්න වෙයි කියා. එහෙම නොසිතා සිටි මොහොතක අප අඬනවා, දුක් වෙනවා කුපිත වෙනවා, කලබල වෙනවා. මේ තමයි සංසාරේ.

මේ තියන හැම වැලි කැටයක් ගැනම දුක් වෙන්න වෙනවා. දුක් නොවෙන්නත් පුළුවන්. නමුත් දුකක් වෙන්න ඉඩ තියනවා.

ඒ නිසා මේ ප්‍රශ්නය ගැඹුරින් ගන්නට ඕනෙ. සරලව නෙවෙයි. අපි ගන්නේ බොහොම මතුපිටින්. අපිට ජේන්නෙ මේ තමන්ගේ වරද නොවෙයි. වෙනත් කෙනෙකුගේ වරද. තැනක වරද. දෙයක වරද. අපි ඒ ප්‍රශ්නය උදුරලා ගන්නවා. ඒ දේට විතරයි, ඒ ප්‍රශ්න අදාල කියා. අප දුක් වෙන්නෙ මේ තැනැත්තා නිසයි, මේ තැන නිසයි, මේ දේ නිසයි කියා අපි එය උදුරා ගන්නවා. අරගෙන ඒ ප්‍රශ්න විසඳන්න හදනවා. එයයි අප දන්නා පිලියම හෝ ප්‍රතිකර්මය. සසර ගැටළුවට මෙසේ සංසාරට පිලියම් කරමින් සිටින තාක් කල්, ඇති වෙන්තේ නැහැ සසරින් නික්මෙන්නට ඕනෑ කමක්. අපි තාම හිතනවා පිලියම් කොට, අළුත් වැඩියා කර මේ දුක නැති කරගන්නට පිළිවන් කියා. අන්න ඒ මෝඩ අන්ධ විශ්වාසයේ තමයි, සමස්ථ පුහුදුන් ලෝකයම ජීවත් වෙන්නෙ. මොන විශ්වාසයේ ද? මොකක් හරි ක්‍රමයක් ඇති මේ තමන්ට ඇති වන ප්‍රශ්න ඇති නොවන විදිහට, මේ සංසාරෙ ඉන්න

පුළුවන් වෙන විදිහෙ, දේශපාලන ක්‍රමයක් ඇති, ආර්ථික ක්‍රමයක් ඇති, විද්‍යාත්මක ක්‍රමයක් ඇති, මොකක් හරි ක්‍රමයක් ඇති. පුද පුජා විධි ක්‍රමයක් ඇති, බාරහාර වී පුළුවන් වෙයි, කේන්දර බලා පුළුවන් වෙයි, අත බලා පුළුවන් වෙයි, තොවිල් කර, ග්‍රහ පුජා කර පුළුවන් වෙයි. නැතිනම් සිත එකඟකර පුළුවන් වෙයි.

මෙසේ අප කවුරුත් මේ කවර හෝ විශ්වාසයක ඉන්නේ. කුමක් සඳහා ද? ජීවිතයේ දූනෙන දුක නැති කරන්නට පිළියම් වශයෙන්. ඔය කිසිදු පිළියමක් විශ්වාස නොකරන අයකු හොයා ගන්න ලැබෙන්නේ නැහැ. පුහුදුන් ලෝකයේ කවුරුවත් නෑ. පුහුදුන් ලෝකයේ හැම කෙනෙකුම කිසියම් ප්‍රතිකර්මයක් කෙරෙහි විශ්වාසය තබා තිබෙනවා. අඩුම ගානෙ එක ප්‍රතිකර්මයක් කෙරෙහි වත්. මේ තමන්ට දූනෙන සකල විධි ප්‍රශ්න විසඳා ගන්න. කෙනෙකු නක්ෂත්‍රය විශ්වාසය කරනවා. ඉතින් ඒ තැනැත්තා හිතනවා මේ හැම ප්‍රශ්නයක්ම ඇති වෙන්නෙ මේ ග්‍රහයින්ගේ වරදින්. ඒ බලපෑම, ඒවා හදා ගත්තොත්, ඒවාට පුද පුජා කළොත්, යන්ත්‍ර මන්ත්‍ර දාගත්තොත්, ඒ ප්‍රශ්න ඉවරයි. ඉතින් එහෙම

විශ්වාස කරන කෙනා, ඒ කේන්දර බලමින්, ග්‍රහ පුජා කරමින්, ඒ යන්තර දාගනිමින්, පැළඳ ගනිමින්, සංසාර දුක නැති කරන්න පුළුවන් කියා හිතනවා. හැබැයි ඔය වචනෙන් නෙවෙයි, දුක නැති කරන්න පුළුවන් කියා හිතනවා. තව කෙනෙකු තොවිල් කරනවා. එහෙම පුළුවන් කියා හිතනවා. රැකියාවේ ප්‍රශ්නයක් තියනව ද? ඒකට මොනවා හරි පිළියමක් ඔය විදිහට හදන්න බලනවා. තව කෙනෙකු ඔය එකක්වත් විශ්වාස කරන්නේ නෑ, හැබැයි විද්‍යාව විශ්වාස කරනවා. ඉතින් මේ විද්‍යාවෙන් පුළුවන් ප්‍රශ්න විසඳන්න. ආර්ථික විද්‍යාවෙන් පුළුවන්, දේශපාලන විද්‍යාවෙන් පුළුවන්, සමාජ විද්‍යාවෙන් පුළුවන්, වෛද්‍ය විද්‍යාවෙන් පුළුවන්, දැන් එහෙම, ඒවා කෙරෙහි ලොකු විශ්වාසෙකින් ඉන්නවා. මුලින් කී දේවල් විශ්වාස කරන්නෙ නෑ. ඒවාට 'මිථ්‍යා විශ්වාස' කියනවා.

මේ නූතන විද්‍යාව විශ්වාස කරන කෙනා, ඒ විද්‍යාත්මක ක්‍රමවේද, තාක්ෂණය, ඒවා භාවිතා කරමින් තමන්ගේ ප්‍රශ්න විසඳා ගන්න බලනවා. විසඳාගන්නට බලාපොරොත්තු වෙමින් හිතනවා 'මේ දුක නැති කර ගන්න

පුළුවන් විද්‍යාව සරණ ගියොත්' ඒ තැනැත්තා විද්‍යාව සරණ යනවා.

මුලින් කී තැනැත්තා යනවා නක්ෂත්‍රය සරණ. තොවිල් සරණ, හුනියම් සරණ යනවා. සමහර ඇත්තෝ විද්‍යාව සරණ යනවා. තව සමහර ඇත්තෝ දේශපාලනය සරණ යනවා. දූන් ඔය විදිහට, සමහර ඇත්තෝ කර්මය සරණ යනවා, බලන්න ඔබත් මාත් ජීවිතයේ නැගෙන, ඔය කලින් කතා කරපු දහසකුත් එකක් ප්‍රශ්න විසඳා ගන්නට ගන්න උත්සහය, ඔයින් මොකකට හරි වැටෙනවා.

රස්සාවේ ප්‍රශ්න, ගෙදර ප්‍රශ්න, ලෙඩ රෝග ප්‍රශ්න, රටේ ප්‍රශ්න, අධ්‍යාපන ප්‍රශ්න, ළමයින්ගෙ ප්‍රශ්න, දෙමව්පියන්ගෙ ප්‍රශ්න, ඕවනේ අපට තියන ප්‍රශ්න. ඒ සියල්ලටම තමයි සංසාරය කියා කියන්නේ.

නමුත් ඒ සියල්ලටම සංසාරය කියා අප කියන්නේ නෑ. ඒවා වෙන වෙනම හුදකලා කර අරගෙන, ඒ එක් එක් ප්‍රශ්නය ඔය විදිහට අප විසඳන්න හදනවා. ඒ විසඳන්න හදන

විට අප සරණ ගිය, අප පිහිට කොට සලකන කිසියම් ක්‍රමයක් අනුගමනය කරනවා. විද්‍යාව හෝ දේශපාලනය හෝ කුමක් හෝ ක්‍රමයක් අනුගමනය කරනවා. විද්‍යාව හෝ අවිද්‍යාව.

ඒ එබඳු වූ මාචතක් කෙරෙහි විශ්වාසය තැබූ කෙනෙකුට, මේ සමස්ත සංසාරය තේරෙන්නේ නැහැ. තේරෙන්න ඉඩක් නැහැ. මොකද එයා මේ සංසාරය දුකයි කියා දන්න කෙනෙක් නෙමෙයිනෙ. එයා බලන්නේ මේ සංසාරය, හරියට මේ කේන්දරයට අනුව හිටියොත් මේ ප්‍රශ්න විසඳන්න පුළුවන්. හරියට පින් කරගෙන හිටියොත්, මේ පව් කරපු නිසයි දුක. පව් කළ නිසයි උසස් වීමක් නැත්තේ, විභාගය සමත් නොවෙන්නේ, විවාහය හරියන්නේ නැත්තේ, මේ අසනීප. ඒ ඒවාට හරියන්න පින් කළොත් ඒ ප්‍රශ්න විසඳෙනවා. එතකොට එයා කර්මය සරණ ගිය කෙනෙක්. මුල් කෙනා නක්ෂත්‍රය සරණ ගිය කෙනෙක්.

තව කොතෙක් හිතනවා මේ ප්‍රශ්න එන්නේ අසල්වාසීන් පෙත්සම් ගහන නිසා. එයා ඒවා විශ්වාස

කරනවා. තව කෙනෙක් හිතනවා භූනියම් කරන නිසා. ඒ භූනියම් කැපිල්ලෙන් හිතනවා ප්‍රශ්න විසඳන්න පුළුවන් කියා. මෙසේ කෙනෙක් හිතන්න පුළුවන් විද්‍යාව පැත්තෙන්. එයා විද්‍යාව සරණ ගිය කෙනෙක්. තවත් කෙනෙකු ලොව සරණ යන්න පුළුවන්. අසහනය නැති කර ගන්න හිත සතුවට පත් කරගන්න පුළුවන්, රස විඳීමෙන් කියා හිතන. තවත් කෙනෙකු දෙවියන් සරණ යන්න පුළුවන්, ගලවා ගනී කියන විශ්වාසයෙන්, තවත් කෙනෙකු ධනය සරණ යන්න පුළුවන් සියලු දුක් අපහසුතා නැති කරගන්න පුළුවන් ධනවත් වුණොත් කියා අදහා ගෙන.

ඉතින් ඔය විදිහට කළ්‍යාණ මිත්‍රවරුනි, බලන්න ඔබත් මාත් කොපමණ දෑ සරණ ගොස් තිබෙනවා ද? විශ්වාස කරනවා ද? මේ ප්‍රශ්නය විසඳාගන්නට පුළුවන් කියා. ඔය සියල්ලටම තමයි ධර්මයේ කියන්නේ 'සීලබ්බත පරාමාස' කියා. ඒ වචනය අපි අසා තියෙනවනෙ. ඒ සංයෝජනයක්. මේ සංසාරයට අපව ඇද බැඳ තබන එක් සංයෝජනයක් තමයි සීලබ්බත පරාමාස. එයින් අදහස් කරන්නෙ ඔය සියල්ල. මේ සංසාර ප්‍රශ්නය විසඳන්නට පුළුවන් ඔය එක්

ක්‍රමයකින්. ඔය එකකින් හරි කියා කෙනෙකු විශ්වාස කරනවා ද? එයට ගැති වෙනවාද? ඒ සීලබ්බත පරාමාසයයි. මොනව හරි.

ඉතින් එහෙම හිතන තාක් කල් එයාට සංසාරෙන් අයින් වෙන්න හිතෙන්නෙ නැතෙ. එක් අඩු පාඩුවක් හදා ගත්තොත්, මේ ප්‍රශ්නෙ නැහැ. මේ අසනීපෙ නැහැ. මේ ආර්ථික ප්‍රශ්න නැහැ. මේ රැකියාවෙ ගැටළුව නැහැ කියා හිතනවා. ඉතින් ඒ ගැටළුව හරි ගියොත්, විසඳුණොත් තව මොකක්ද තියෙන දුක?

ඉතින් බලන්න මෙතන තියන මිථ්‍යාව. සමහර විද්‍යාව පිලිගන්න ඇත්තො, නක්ෂත්‍රය මිථ්‍යාවක් කියා හිතනවා. දැන් ධර්මයට එතකොට ඔය සියල්ලම මිථ්‍යාවක්. සංසාරේ සැබෑ දුක වසන, සසරින් එතෙර වන්නට ඇති කර ගත යුතු ඕනෑ කම වහන අවිද්‍යාවක් තමයි ඔය හැම පිළියමකම යටින් තියෙන්නෙ කළ්‍යාණ මිත්‍රවරුනි. ඔය කිසිම දේකට ගැති වුණු කෙනෙකුට සසරින් එතෙර වන්නට බැහැ. එයා සංසාරෙ

තුළම නිත්‍ය වූ සැපක් හොයනවා, එහෙම සැපක් ඇතැයි කියන විශ්වාසයෙන්.

මෙතන දැන් ප්‍රශ්න තිබුණට, මේ ප්‍රශ්න නැති තැනකට යන්න පුළුවන් විද්‍යාත්මක මාවතක. යන්නට පුළුවන් ජෝර්කි ශාස්ත්‍රයට අනුව හිටියොත්. නැතිනම් කර්ම න්‍යායට අනුව හිටියොත්. එසේ විශ්වාස කරනවා. ඒ විශ්වාසය තුළ සිටින තාක් කල් ඒ තැනැත්තා සංසාරයට බැඳුණු කෙනෙක්. ඒ නිසයි සීලබ්බත පරාමාසය දැඩි සංයෝජනයක් විදිහට විස්තර කරන්නේ. සසරට බැඳ තබා ඇති බැම්මක් විදිහට.

ඉතින් කළ්‍යාණ මිත්‍රවරුන්, අවශ්‍ය නම් අපට මෙතනින් නික්ම යන්නට, හඳුනාගන්න සංසාරයට අලවන පැලැස්තර, අපගේ තිබෙන විශ්වාසයෙන්, අප විශ්වාස කරන මත වාදයන්, ක්‍රමවේදයන් හඳුනාගෙන, එහි තිබෙන ලාමක ස්වභාවය, පටු බව, මතු පිට විතරක් ලස්සන කරන ස්වභාවය තේරුම් අරගෙන අතහරින්නට ඕන.

ඒවායේ ඇලී ගැලී සිටින කෙනෙකුට කවදාවත් මේ සසරින් එතෙර වන්නට ලැබෙන්නේ නෑ. සසරින් එතෙර වන මාර්ගය ජේන්නෙත් නෑ, ඒ ඇලීම දිගටම තියාගෙන සිටින තුරු.

පළවෙනි කාරණය නම් අප ඉන්න තැන හඳුනාගන්නට ඕන. කොතනද අප ඉන්නේ? ප්‍රශ්න ගොඩක් මැද. නැතිනම් ප්‍රශ්න ගොඩක් ඇතිවෙන්න පුළුවන් තැනකයි ඉන්නේ. අහවල් ප්‍රශ්නය ඇති නොවෙයි කියා කාටවත් කියන්න බෑ. මෙතෙක් කාලයක් ඇති වුණේ නෑ කියා කීවට, මේ මොහොතේ, ඊළඟ මොහොතේ, තව දවසකින් ඇති නොවෙයි කියා කියන්නට බැහැ.

ඕනෑම යාළුවෙක් තරහවෙන්න පුළුවන්. ඒ පිළිබඳ ආරක්‍ෂණ වගකීම් සහතිකයක් නැහැ. ඕනෑම උපකරණයක් කැඩෙන්න පුළුවන්. වාහනයක් සහ එයට වඩා කුඩා උපකරණ, ඒ සියල්ල කැඩීලා යන්න පුළුවන්. ඕනෑම ශරීරයක් ලෙඩ වෙන්න පුළුවන්, අබල දුබල වන්නට පුළුවන්, මහළු වන්නට පුළුවන්, අබල දුබල වී හෝ නොවී, මහළු වී

හෝ නොවී, මිය යන්නට පුළුවන්. එහෙම නොවන කිසිදු සිරුරක් ඔබට හෝ මට උරුමක් නෑ. ඔබට හෝ මට දකින්නට ලැබිලත් නෑ. අප අයිති කරගෙන තිබෙනවා ද යම් තාක් දේවල්, ඒ සියල්ල අන් සතු වන්නට පුළුවන්. මෙතෙක් කාලයක් තමන්ගේ කියූ, දැනුත් තමන්ගේ කියන ඕනෑම කෙනෙකු, ඕනෑම දෙයක්, හෙට වෙනකොට තවත් කෙනෙකුට කියන්නට ඉඩ තිබෙනවා, ඒවා දැන් ඒ තැනැත්තාගේ බව. කෙනෙකු හෙට කියයි, මේවා ඔබේ නොවෙයි දැන් මගේ කියා. එහෙම වෙන්නට ඉඩ තිබෙනවා. එහෙම වෙලා තියෙනවා.

එතකොට මේ අයිතිය, නැති වන අයිතියක් අපට තියෙන්නෙ. අහිමි වන අයිතියක්, අහිමි වන හිමිකමක්, අන් සතු වන උරුමයක්, නැති වන, හොරකම් කරගන්න පුළුවන්, පැහැර ගන්නට පුළුවන්, මංකොල්ල කන්නට පුළුවන් ස්වාමීත්වයක් තමයි අපට තියෙන්නෙ, හැම දෙයක් පිළිබඳවම. කොයි මොහොතේ අපේ අයිතිය නැතිවෙයි ද, කොයි මොහොතේ අපේ උරුමය අහිමි වෙයි ද, කිසි කෙනෙකුට කියන්නට බැහැ.

අන්ත ඵ්බද්ධ වූ අවිනිශ්චිත පදනමක තමයි මේ සංසාරය අප ගොඩ නගාගෙන තිබෙන්නේ. ඒ නිසා කළ්‍යාණ මිත්‍රවරුනි, මෙයට පිළියම් නෑ.

හෙලවෙන පොළවක, ගිලා බසින පොළවක, ලිස්සන පොළවක, එරෙන පොළොවක, නාය යන පොළවක, අප ස්ථිරයි කියා විශ්වාසයෙන්, මහා ලොකු මාළිගයක් හදාගෙන තිබෙනවා 'මගේ ජීවිතය' සහ 'මගේ ලෝකය' කියා.

බොහොම වියදම් කොට, කාලයක් වෙහෙස මහන්සි වී, තරඟ කොට, දහසකුත් දෙනෙකු අමනාප කරගෙන, ඔබත් මාත් ගොඩ නගාගෙන තියෙනවා මගේ මන්දිරය, ඔබේ මන්දිරය. මගේ ලෝකය, ඔබේ ලෝකය. කුමක් මත ද? හෙලවෙන පොළවක. ගිලා බසින පොළවක. නාය යන පොළවක. ලිස්සන පොළවක. එරෙන පොළවක. හදපු දවසේ සිට, හදන්න පටන් ගත් දවසේ සිට මේ ගොඩනැගිල්ල හෙලවෙනවා, ගිලා බසිනවා, නාය යනවා. එහි කෙලවරක් නැහැ. අපි හැමදාම මෙයට මුක්කු ගහනවා.

මුදලින් මුක්කු ගහනවා, ආර්ථික විද්‍යාවෙන්, දේශපාලන විද්‍යාවෙන් මුක්කු ගහනවා, වෛද්‍ය විද්‍යාවෙන් මුක්කු ගහනවා, ජ්‍යෝතිෂ ශාස්ත්‍රයෙන්. එහි කෙළවරක් නෑ. කර්මයෙන් මුක්කු ගහනවා. යහළු මිත්‍ර නෑදෑකම්වලින් මුක්කු ගහනවා.

සමහර විට ඒ මුක්කුවලට ගිලා බැසීම, වැටීම තාවකාලිකව නවත්වන්න පුළුවන්. හැබැයි මුක්කුව තියෙන්නේ හෙලවෙන පොලවේ මයි. වෙන කොහෙවත් මේ මුක්කුව තියන්න තැනක් නැහැනෙ. මුක්කුව ගහන්නෙන්, මුක්කුව රඳවන්නෙන් කළ්‍යාණ මිත්‍රවරුණු, ගිලා බසින පොළවකමයි. ඔය ජ්‍යෝතිෂ ශාස්ත්‍රය, විද්‍යාව හෝ ඕනෑම ශාස්ත්‍රයක් පිහිටා තිබෙන්නේ සංසාරයේම යි. එයින් පිට දෙයක නෙවෙයිනෙ.

එතකොට මේ හැම මුක්කුවක්ම නැවත නැවතත් පිහිටන්නේ, කළ්‍යාණ මිත්‍රවරුනි, එරෙන පොළවක.

එතකොට මුක්කුවක් අපි හිටවා එය හිරකර දැන් හරියි කියා, ඒ පැත්ත බලා නැවත මේ පැත්ත බලන විට, මුක්කුවක් සමගම අර ගොඩනැගිල්ල, මගේ ලෝකය තවත් ටිකක් හෙලවිලා. දැන් අර මුක්කුවට තව මුක්කුවක් ගහනවා, ඒ මුක්කුව වැටෙන එකෙන් බේරගන්න.

මෙසේ මුක්කුවලට මුක්කු ගසමින් කළ්‍යාණ මිත්‍රවරුනි, මුක්කු ගොඩක් මත බොහෝම අමාරුවෙන් සමබර කරගෙන යන්නට උත්සාහ කරන සාංසාරික ගමනකයි ඉන්නේ. කොයි මුක්කුව කොයි වෙලාවේ ගැලවී වැටෙයි ද? කියා දන්නේ නෑ. ඒ බය අපට තියනවා. ඒ බයයි අපව මේ දිවා රෑ අපව පෙලන්නේ, තලන්නේ, වස්ප කරන්නේ, ඒ බය තමන්ගේ ලෝකයට ගහගෙන තියන කොයි මුක්කුව කොයි වෙලාවේ ඇදගෙන වැටෙයි ද? කියන බියෙන් ඔබත් මාත් කළ්‍යාණ මිත්‍රවරුනි, හැම මොහොතකම දැන හෝ නොදැන තැනි අරගෙන ඉන්නේ. ඒ බය නිසාම අපි තව තවත් මුක්කු හොයමින් හොයමින් යනවා මේ සංසාරයේ. මුක්කුවලින් සංසාරයේ ප්‍රශ්න විසඳන්නට බැහැ.

මේ ගිලා බසින පොළවක හදපු මගේ ලෝකය, මගේ සිටු මැදුර, ගිලා බැසීම වලක්වන්නට, ඔය කවර හෝ මුක්කුවකටවත් හැකියාවක් නැති බව අප තේරුම් ගෙන. ඔය සකල විධ වූ මුක්කුවලට තිබෙන හක්තිය, විශ්වාසය අත හැරිය යුතු වෙනවා. ඒවා කෙරෙහි දැඩි හක්තියකින්. ඒවා කෙරෙහි දැඩි විශ්වාසයකින්, ඒවා තමයි එකම පිහිට, එකම සරණ කියන පදනමේ සිටිමින් කළාණ මිත්‍රවරුනි, භාවනා කරන්නට බැහැ.

අප හිතනවා පුළුවන් කියා. පුළුවනි නමුත් ඒ භාවනාව ලෞකික භාවනාවක් මිස, කවදාවත් ලොවුතුරු භාවනාවක් වන්නේ නැහැ. මේ ලෞකිකත්වය තුළම තව තවත්, තව තවත්, රවුම් ගහන්නට අවශ්‍ය ශක්තිය සමහර විට එයින් සැපයෙයි. නමුත් මේ සංසාරයෙන් නික්මෙන්නට, එතර වන්නට, සංසාරයෙන් පිට වෙන්නට ඒ භාවනාව උදව් වෙන්නේ නැහැ. කොයි භාවනාව ද? ඔය අප කතා කළ, නොකළ සකල විධ වූ මුක්කුවක් කෙරෙහිම, ලොකු හක්තියකින් විශ්වාසයකින්, ඒවායින් මට ගැලවීමක්, පිහිටක් ඇතැයි කියා හිතාගෙන, ඒ මත යැපෙමින්, ඒවා සරණ යමින්,

භාවනාත් කරනවා. අන්ත එබඳු වූ භාවනාවකින් කෙනෙකුට සංසාර විමුක්තියක් ලැබෙන්නේ නැහැ.

ඒ නිසා, ඉතින් අප මේ කතාව පටන් ගත්තෙත් අප නොසෑහෙන උත්සාහයක යෙදෙනවා, නමුත් තවම ප්‍රතිඵල නැත්තේ ඇයි කියන කාරණය සාකච්ඡාවට ගනිමින්. එතකොට, කාරණා දෙකක් පිළිබඳව අප කතා කළා මේ දවස් දෙකේ.

පළවෙනි කාරණය, අප ඉන්න තැන තේරුම් ගත යුතු වනවා. අපේ පදිංචි ලිපිනය, ස්ථානය සංසාරය. සංසාරය කියන්නේ ‘අනුප්පාදෝ බහු ආදීනවෝ’ පොඩි සැපකුයි, ලොකු දුකකුයි නියන තැනක්. එතකොට මේ සංසාරයේ නියන පොඩි සැප මොනව ද? ඒවා අපි හඳුනා ගන්නට ඕන. ඒවා අපි දන්නවා, ඒවා බලන්න. මොනව ද මේ මට ජීවිතයෙන් ලැබෙන ‘සැප’. ‘සැප’ නෑ කියන්නේ නෑ, තියෙනවා. හඳුනා ගන්න ඒ සැප.

ඒ සැප ගන්නට, ලබාගන්නට වෙන් වෙන මහන්සිය ගැන ටිකක් හිතන්න. ඒ සැප පරිස්සම් කර ගන්න, ගන්න ආරක්‍ෂක විධි විධාන ගැනත් හිතන්න. ඒ මොන ආරක්‍ෂක විධි විධානය ගත්තත් ඔය කවර හෝ සැපක් සදහටම අපට තියාගන්න බැරි බවත් දකින්න. අන්න, අහිමි වෙනකොට ඇති වන දුක ඒ දිහාත් බලන්න.

ඔය සියල්ල, සමස්ථයම දකින විට කළ්‍යාණ මිත්‍රවරුනි, එහෙත්, මෙහෙත් ප්‍රශ්න නෙවෙයි, ඇත්තේ එකම එක ප්‍රශ්නයයි. එය සංසාරයයි.

රැකියාවේ ප්‍රශ්න, ගෙදර ප්‍රශ්න, අසනීප, රටේ ප්‍රශ්න, ඔය මොන විශේෂණ පද පාවිච්චි කළත්, ඒ විශේෂණ පද භාවිතා කරන්නට, කරන්නට, කළ්‍යාණ මිත්‍රවරුනි, මේ සංසාරික ප්‍රශ්නය අපට අමතක වෙනවා. ඒ විශේෂණ පද මොන විදිහට යොදා ගත්තත්, ඒ සියල්ලෙන්ම අවසානයේ කතා කරන්නේ සංසාර ප්‍රශ්නයයි.

ඒ නිසා දකින්න හැම දුකක්ම සංසාරික දුකක් විදිහට. හැම ගැටළුවක්ම සංසාරික ගැටළුවක් විදිහට. පුංචි ගැටළුවක් වන්නට පුළුවන්. බස් එක ටිකක් ප්‍රමාදයි. සංසාරික ප්‍රශ්නයක්. ඒ වෙන ප්‍රශ්නයක් නොවේ. මේ සංසාරයේ කියන දහසකුත් එකක් ගැටළු සහ ප්‍රශ්න අතර තවත් එක ප්‍රශ්නයක් විදිහට දකින්න. හැම අසනීපයක්ම දකින්න සංසාරික රෝගයක් විදිහට. හැම සිත් තැවුලක්ම, අමනාපයක්ම දකින්න පෞද්ගලික ප්‍රශ්න විදිහට නෙවෙයි, සංසාරික ප්‍රශ්න විදිහට.

එහෙම නැතුව මේ සංසාරය තේරුම් ගන්න බැහැ. සංසාර දුක හරි හැටි විදින්නෙ නැතුව, මේ දුක නැති කරන්න ඕනෑ'යි කියන හැඟීම එන්නෙ නැහැ. ඒ වේගය එන්නෙ නෑ මෙතනින් යන්නට. ඉතින් ඔය සංසාරය හරියට දකින විට අන්න ඇති වෙනවා, සංවේගයක්, කලකිරීමක්. කලකිරීමක් කියන්නේ 'අනේ අපොයි' කියන හැඟීම නොවෙයි. මොනවා කළත් වැඩක් නෑ කියන හැඟීමත් නෙවෙයි. ඇති වෙනවා සංවේගයක්. වේගයක් ඇති වෙනවා.

කලකිරීම කියන වචනය අද අර්ථ දක්වන්නේ, මොනවත් කරන්න බැහැ කියන, කිසිම දෙයක් කරන්න හිතෙන්නේ නැති, මහා උදාසීන කමක් ලෙස.

එහෙම උදාසීන කමක් නොවෙයි. ලොකු උද්යෝගයක් ඇති වෙනවා. සංවේගයක්, වේගයක්නේ ඇතිවෙන්නේ. අන්න, මෙනනින් නික්මෙන්නට අවශ්‍යය වන වේගය. එසේ නම්, නික්මෙන්න වේගයක් ඕන. දැන් ඔය අභ්‍යවකාශ යානයකට පෘථිවි ආකර්ෂණයෙන් නික්මෙන්න මුලින්ම ලොකු වේගයක් ඕනේ. එහෙම නැතුව නික්මෙන්න බෑ. එහෙම අවශ්‍ය වේගය ගත්තේ නැතුව පෘථිවියෙන් අභ්‍යවකාශ යානයක් නික්මුණොත්. එය පෘථිවිය වටේම කැරකි කැරකි තියෙයි. මේ පෘථිවි ආකර්ෂණයෙන් මිදී ගියේ නෑනේ. මිදෙන්න ඕනේ වේගය නැහැ. ඒ නිසා ඒ තවත් උප ග්‍රහයෙක් විදිහට මේ පෘථිවිය වටේම කැරකි කැරකි තියෙයි. ඒ නිසා ඒ වේගය. අන්න ඒ වේගය ඇති වෙන්නේ, මේ හැම ප්‍රශ්නයක්ම සංසාරික ප්‍රශ්නයක් විදිහට දැක්කොත් පමණයි.

කොහේවත් ගිහින් මේ ප්‍රශ්න විසඳන්න බෑ. ලංකාවෙන් ගිහිල්ලා මේ ප්‍රශ්න විසඳන්නේ නෑ. රැකියාව මාරු කළා කියා මේ සංසාර ප්‍රශ්න විසඳන්නේ නෑ. ගෙදර මාරු කළා, ගම මාරු කළා, කියා මේ සංසාර ප්‍රශ්න විසඳන්නේ නෑ. මේ සංසාරේ ඇතුළෙම කැරකෙනවා.

මේ සමස්ථ සංසාරික දුක දකින විට කළ්‍යාණ මිත්‍රවරුනි, ඇති වෙනවා ලොකු උද්යෝගයක්. එය සංවේගය විදිහට විස්තර කරනවා. අන්න ඒ සංවේගය ඇති වුණාම මෙතනින් ගැලවෙන්නට අවශ්‍ය ගාමක බලය ලැබෙනවා. ඒ වේගය ලැබෙනවා.

ඒ සමගම මෙතනම පදිංචි වී මේ ප්‍රශ්න විසඳන්න, අප කරන සියලුම ප්‍රතිකර්ම, ඒවත් දකින්නට ඕන. අප විශ්වාස කරන සියලුම ප්‍රතිකර්මත් දැකිය යුතුයි. අප විශ්වාස කරන ඒ සියල්ල දැක ඒවා කෙරෙහි තියන විශ්වාසය අතහරින්න. අතහරින්න කියන්නේ ඒවා බොරු කියන එක නෙවෙයි. බුදු දහමේ කිසි තැනක ඕවා බොරු කියා නැහැ. දැන් වෛද්‍ය විද්‍යාව බොරු කියා නැහැනෙ බුදුහාමුදුරුවෝ

කොහෙවත්. කිසිම වෛද්‍ය විද්‍යාවක් බොරු කියා නැහැ. ජ්‍යෙෂ්ඨ ශාස්ත්‍රය බොරු කියා නැහැ. නක්ෂත්‍රය, හස්ත රේඛා ශාස්ත්‍රය ඒවා බොරු කියා නෙවෙයි කියන්නේ. කලාව හා මිල මුදල්වලින් මේ සංසාර ප්‍රශ්නය විසඳන්න බැ. ඔය කවර හෝ විද්‍යාවකට හෝ ශාස්ත්‍රයකට බැහැ කළ‍්‍යාණ මිත්‍රවරුනි, ඔබේ මගේ හිතේ ඇතිවන පුංචි හෝ කෝපයක් නිවැරදි කරන්න. පුළුවන්ද?

නියතවා ද කිසියම් විද්‍යාවක්? තිබෙනවා ද කිසියම් නැතත්? අල්ලේ රේඛාවක්, මන්ත්‍රයක් නියතවා ද? බෙහෙතක් නියතවා ද? කිසියම් විද්‍යාත්මක ක්‍රමයක්, සිද්ධාන්තයක් නියතවා ද? සමීකරණයක් තියෙනවා ද? සමෝච්ඡ රේඛාවක් තියෙනවා ද? තියෙනවා කිසියම් පරිගණක වැඩ සටහනක්? කුමක් සඳහා ද? මේ තරහ නැතිවෙන්න. තරහ අඩු කර ගන්න. කෝපය අඩු කර ගන්න. එබඳු වූ යමක් නැති බව දකින්න. බොරු කියන එක නෙවෙයි. මිථ්‍යාවක් කියා දහමේ කියන්නේ. බොරුයි, අසත්‍යයි කියන අදහසින් නෙවෙයි. එයින් මේ සංසාර ප්‍රශ්නය විසඳෙන්නේ නැහැ කියන අර්ථයෙන්, ඒ සියලුම සරණ යාම් මූලාවිම්.

ඒ අවබෝධය ඇති කර ගන්න. ඒවාට වහල් වෙන්නට එපා. ඒවාට වහල් වෙමින් කෙනෙකු උත්සාහ කරනවා නම් සසරින් නික්මෙන්නට. එය හරියට, එක අතකින් අල්ලාගෙන, අනිත් අතින් ඒ අල්ල ගත්ත දේ තල්ලු කරනවා වගේ. එවිට ඒ එකක් වත් සාර්ථක වෙන්නෙ නැහැනෙ. එක අතකින් හයියෙන් යමක් අල්ලගෙන, අනිත් අතින් ඒ අල්ල ගත්ත දේ ඉවතට තල්ලු කරනවා. ඒ වගේ උත්සාහයක්.

එතකොට මෙතන පැහැදිලිවම, කළ්‍යාණ මිත්‍රවරුනි, අපේ ආකල්පය වෙනස් වෙන්නට ඕනෙ. අපේ දර්ශනය වෙනස් වෙන්නට ඕනෙ. ඒ නිසයි මිථ්‍යා දෘෂ්ටියෙන් සම්මා දිට්ඨියට එන්න කියන්නෙ.

මිත්‍යා දෘෂ්ටියේ ඉන්න තාක්, සීලබ්බත පරාමාසවල ඇලී ගැලී සිටින තාක්, එතන තියන සැප ගැනම හිතනවා. සුබ ලකුණු පෙනෙනවා මිසක් එතනින් යන්නට හිතෙන්නේ නැහැ. එහෙම නම්, ප්‍රශ්න ගොඩක් සහ ගිනි කන්දක් උඩයි ඔබත් මාත් සිටින්නේ. මේ ගිනි කන්ද ඕනම මෙහොතක

පිපිරෙන්න පුළුවන්. තාම පිපිරුණේ නැහැ. නමුත් කළුරැකුණ මිනිසුන්ගේ, මේ සංසාරය නැමැති ගිනි කන්ද මුදුනේ අප වාඩි වී සිටිනවා. ඕනෑම මොහොතක මේ ගිනි කන්ද පුපුරා යන්නට පුළුවන්. ඒ පුපුරන ආකාරය අනුව, අසනීප නැමැති ගිනි කන්ද පිපිරෙන්න පුළුවන්. වයසට යෑම කියන ගිනි කන්ද පිපිරෙන්න පුළුවන්. 'පියෙහි විජ්ජයෝගය' කියන ගිනි කන්ද පිපිරෙන්න පුළුවන්. අප ප්‍රිය මනාප කරන, කැමති දේවල් අහිමි වෙන, ඊළඟට අකමැති දේවල් එක්ක ඉන්න වෙන ගිනිකන්ද පිපිරෙන්න පුළුවන්. 'යං කිච්චං නලහති තම්පි දුක්ඛං' කැමති දේ නොලැබෙන ගිනි කන්ද පිපිරෙන්න පුළුවන්.

මේ මොන ගිනි කන්දක් කවර මොහොතේ පිපිරෙයි ද? කියා කියන්න බෑ. පුළුවන් ද කේන්දරයෙන් කියන්න? අත බලලා කියන්න පුළුවන් ද? භෞතික විද්‍යා නියමයෙන් පුළුවන් ද? ජීව විද්‍යාත්මක නියමයකින් පුළුවන් ද? ආර්ථික විද්‍යා සිද්ධාන්තයකින්, දේශපාලන විද්‍යාවෙන් පුළුවන් ද? අන්න ඒ නිසයි ඕවා මිච්චා මිච්චා කියා බුදු දහමේ කියන්නේ, බොරු'යි කියා නොවෙයි. ඇත්තත් තියෙනවා. ප්‍රයෝජනවත්.

නමුත් මේ සංසාරය සහ ඉන් එතෙර වීම කියන කාරණයට එන විට, ඒවා සියල්ල අඛණ්ඩව විද්‍යාවන්. අංශභාග විද්‍යාවන්. ඒ නිසා ඒවා මුක්කු විදිහට පාවිච්චි කරන්න එපා. අඛණ්ඩව කෙනෙකු මුක්කුවක් විදිහට ගන්න එපා. අවශ්‍යය නම් ඔබම කෙලින් සිට ගන්න.

මෙසේ බලන විට මෙතන ප්‍රශ්න ගොඩක්. ඇතුළු පිළියමකුත් නැහැ. පිළියමක් තියනවා කියා හිතන නිසයි අපි මෙතනම හැමදාම ඉන්නේ. ඔය කවර දෙයක් හරි විශ්වාස කරමින්. එක්කො මුදල් කෙරෙහි විශ්වාසයෙන්. එක්කො යාලුවො කෙරෙහි විශ්වාසයෙන්. මොනවා හරි දෙයක්. දෙවියො ගැන විශ්වාසයෙන්. ග්‍රහයො ගැන විශ්වාසයෙන්. බේත් - හේත් ගැන විශ්වාසයෙන්. ඒ කවර දෙයක් ගැන හරි විශ්වාසයෙන්. තමන්ට පිහිට වෙයි. තමන්ව බේර ගනියි. ගලවා ගනියි. අන්න ඒ පදනමේ සිටිමින් අප මෙතනම ඉන්නවා. මේ ගිනි කන්ද පුපුරන්නට කලින් තමන්ට රැකවරණයක් ලැබෙයි කියා.

ඒ විශ්වාසය මුල් කරගෙන කරන හැම දෙයක්ම දිනාම කළයාණ මිත්‍රවරුනි, සිහි නුවණින් බලන්න. බලන විට ජෙනවා මේ සකල විධ වූ ශාස්ත්‍රයන්, මුක්කු සියල්ල අඛිබගාත දේවල්. ඒවා බාගෙට කැඩිලා දිරලා. නමුත් තවමත් තියෙනවා මුක්කුවක් විදිහට, ඒ වුණාට කොයි වෙලාවෙ ඒවා කැඩෙයි ද? කියා දන්නෙ නෑ.

තත්වය එසේ නම් කොහෙන් ද පිහිටක් දැන්? පිහිටක් තියනවා කියා හිතන හැම කෙනෙකු තුළම සහ පිහිටක් තියනවා කියා විශ්වාස කරන හැම දෙයක් තුළම, කළයාණ මිත්‍රවරුනි, ඇත්තේ අසරණ භාවයක්. ඔබ සහ මා යම් සේ අසරණ ද? සෙසු හැම දෙනාමත් එබඳුම අසරණතාවයක තමයි ඉන්නෙ. ඔබ හා මා යම් සේ අසරණ ද? ඔය හැම ශාස්ත්‍රයක්ම විද්‍යාවක්මත් ඒ විදිහටම අසරණයි. මක් නිසා ද, ඒ සියල්ල හදා තිබෙන්නේ අසරණ වූ මිනිසුන්. ඔය හැම ශාස්ත්‍රයක්ම, විද්‍යාවක්ම නිර්මාණය කොට තිබෙන්නෙ. හොයාගෙන තිබෙන්නේ අනාථ වූ මිනිස් සිත්. අසරණ වූ මිනිස් සිත්. අසරණ මිනිස් සිතකින් නිර්මාණය කළ

ශාස්ත්‍රයක් විද්‍යාවක් කෙසේ ද ශක්තිමත් යමක් බවට පත් වෙන්නේ? එය එසේ වන්නට බැහැ නේ.

එසේ නම්, අපි ඒවා සරණ යනවා ද? දැන් මෙතන සරණක් නෑ. අප හිතුවට අතන පිහිට, මෙතන පිහිට, මෙයාගෙ උදව් තියනවා කියා, හොඳට බැලුවොතින් මේ සාංසාරික ගැටළුවට සංසාරය තුළ කොහේවත් නෑ පිහිටක්. සංසාරය තුළ නැහැ ගැලවීමක්. තියනවා කියා සිතීම ම'යි සීලබ්බත පරාමාස කියන්නේ. එය හොඳට තේරුම් ගන්න. මේ ප්‍රශ්නයට, මේ ප්‍රශ්නය ඇතුළෙම උත්තරයක් තියනවා කියා හිතාගෙන, ප්‍රශ්නය අප අත්හරින්නෙ නෑ. ඒ තුළම ඉඳගෙන එහෙත් මෙහෙත් අළුත් වැඩියා කර කර ඉන්නවා.

ඉන්නේ ගිනි කන්දක් උඩ. නෑ පිහිටක් මෙතන. අන්න ඒ මොහොතේ ඇති වෙනවා ලොකු ජවයක්. එහෙම නම්, තව දුරටත් මෙතන සිටීම කොපමණ භයානක ද? ඕනෑම මොහොතක මේ ගිනි කන්ද පුපුරන්නට පුළුවන්. වහ වහා යා යුතුයි නික්ම. අන්න ඇති වෙනවා ලොකු වේගයක්, ජවයක්. පැනලා යන්නට අවශ්‍ය ජවය ලැබෙනවා.

මේ පැනලා යනවා කියන්නේ කැලේට යාම නොවෙයි. රස්සාව අතහැර යන එක නොවෙයි. ගෙදර අතහැරල යාමත් නොවෙයි. කොහෙ යන්න ද? එහෙ ගියත් සංසාරයේ නේ. නෑ, මේ සමස්ත සංසාරයෙන්ම නික්මෙන්නට ඇති වෙනවා ලොකු ජවයක්. අන්න ඒ හැගීමටයි සංවේගය කියන්නේ. ඒ සංවේගය ඇති වුණොත් නික්මෙන ගමන යන්න පටන් ගන්නවා. වලක්වන්න කාටවත් බැහැ.

එවිට, සංවේගය නැති කෙනෙකුට කොපමණ කිව්වත් මේ ගමන යන්න, යන්න, යන්න, එයා යන්නෙ නෑ. මක් නිසා ද? එයාට යන්න ඕන නෑ. ඉන්න තැන හොඳයි. ඔය වටේ තියන මුක්කු ගැන ලොකු විශ්වාසයක් තියනවා. ඉතින් මොකට ද යන්නෙ? නැහැ. ඇති වන්නට ඕනෑ සම්මා දිට්ඨිය. සම්මා දිට්ඨිය ඇති වුණොත් විතරයි මේ ගමන යන්නෙ. ඒ ආරම්භක වේගය ඇති වුණොත් තමයි නික්මෙන්නෙ. ඒ නිසයි කිව්වෙ 'ආරඛ්ඵ නික්ඛ්ඵ' ඒ ආරම්භක ප්‍රවේගය ඇති කරගන්න. ඒ ප්‍රවේගය ඇති කර ගෙන නික්මෙන්න

‘නික්බමඵ සුඤ්ජන බුද්ධ සාසනේ’ එකම මාර්ගය බුද්ධ ශාසනය විතරයි. මේ සංසාරයට, පිලියම් යොදන්න නෙවෙයි. සමස්ත සසරින්ම නික්මෙන්න. සංසාරය තුළ සැප මන්දිර භදාගන්නට නෙවෙයි කළායාණ මිත්‍රවරුනි. මෙකී නොකී, විදි, විදින, විදින්නට තියන සකල විධ වූ දුක්ඛ දෝමනස්සයන් ගෙන්ම නික්ම යන්නට තිබෙන මාවත තමයි බුද්ධ ශාසනය.

ඒ බුද්ධ ශාසනයට කෙනෙකු ප්‍රවිෂ්ඨ වන්නේ අර සංවේගය ඇති වුණොත්. සංවේගය ඇති වෙන්නේ මෙතන තිබෙන භයානක කම තේරුණොත් සහ එයට මේ සසර තුළම පිලියමක් නැති බව සහසුද්දෙන්ම දුටුවොත් පමණයි. තව විදිහකට කියනවා නම් නිවැරදි දැකීම ඇති වුණොත් විතරයි. සම්මා දිට්ඨිය පහල වුණොත් පමණයි. සම්මා දිට්ඨිය පහල වෙන්නේ ධර්මය ශ්‍රවණය කිරීමෙන් සහ ඒ අසන ධර්මය නුවණින් කල්පනා කර බැලීමෙන්.

එසේ අපි අපේ දර්ශනය නිවැරදි කර ගන්නට ඕනෙ. දර්ශනය නිවැරදි නැති නම්, අප දන් දුන්නත්, සිල් රැක්කත්, භාවනා කළත් මේ සසර ඇතුළේම රවුම් ගහනවා.

එසේ නම් යන්න පුළුවන් ගමන් දෙකක් තිබෙනවා. එකක් සංසාරය තුළම වටේට යන්න පුළුවන් පෘථිවියේ උප ග්‍රහයෙක් විදිහට දැන් ඔය වන්දියා කරුකෙන්තේ, අවුරුදු දහස් ගානක් කරුකුනානේ. තවමත් පෘථිවිය වටේ කරුකෙනවා. එසේ යන ගමනක් තියෙනවා, සම්පූර්ණයෙන්ම පෘථිවි ගුරුතවාකර්ෂණයෙන් මිදී යන ගමනකුත් තිබෙනවා.

අපි මේ කොයි ගමනේ ද යෙදී ඉන්නේ කියා හඳුනා ගන්න. අර අපි කතා කළ, කතා නොකළ හැම මාර්ගයක්ම හැම වාහනයක්ම යන්නේ කළාණ මිත්‍රවරුනි, සංසාරයෙහි ඇතුළතමයි. ප්‍රශ්නය වටේට කරුකෙනවා පමණයි. බුද්ධ ශාසනය යනු කෙලින් යන ගමනක් සංසාරෙන් ඉවත් වී.

වචන දෙකක් තියෙනවා. ඔය බුද්ධ ශාසනය පටන් ගන්න කලින් ප්‍රශ්න විසඳන්න, ආධ්‍යාත්මික මාර්ගයකට අවතීර්ණ වූ ඇත්තන්ට කියනවා. පරිබ්‍රාජකයන් කියා. ඒ වචනේ අහලා ඇතිනේ. ඒ ඇත්තෝ ගිහි ගේ අත හැර ආවා. ඇවිත් පරිබ්‍රාජකයන් බවට පත් වුණා. ඔය පරිබ්‍රාජක කියන

වචනෙ තේරුම 'පරිභ්‍රමණය වන'. ඉවතට යන අය නොවෙයි. යමක් වටේ කැරකි කැරකී ඉන්න අය. කවදාවත් ඉවතට ගියේ නැහැ. පරිභ්‍රමණය වෙමින් සිටියා. එසේ පරිභ්‍රමණය වෙමින් සිටින අයට කියන්නේ පරිබ්‍රාජකයන් කියා.

බුදුහාමුදුරුවන් වහන්සේ තවත් පරිබ්‍රාජකයන් පිරිසක් හැදූවේ නැහැ. උන් වහන්සේ හැදූවේ 'පබ්බජිජා'. 'පබ්බජිජා' කියන්නේ සෘජු මාර්ගයක ගමන් කරන. 'සෘජු පටිපත්තෝ භගවතෝ' සෘජු මාර්ගයක. වටේ කැරකෙන පිරිසක් නොවෙයි. පරිභ්‍රමණය වෙන පිරිසක් නොවෙයි. කෙලින් යන පිරිසක්. සෘජුව ගියොත්, ඉන්න තැනින් ඉවතටයි යන්න. අඩියෙන් අඩිය ඉවතට යන්න. සංසාරයෙන් ඉවතට යන පිරිසකට තමයි 'පබ්බජිජා' කියන්නේ.

යන්න පුළුවන් ගමන් දෙකයි තියෙන්නේ. එකක් නම් කළ්‍යාණ මිත්‍රවරුනි, මේ සංසාරය තුළම, සසරේම කැරකි කැරකි, රවුම් ගහමින් සිටීම. හැම ශාස්ත්‍රයකින්ම විද්‍යාවකින්ම කරන්නේ එයයි.

බුද්ධ ශාසනය තියෙන්නෙ මෙතනින් ඉවත් වෙන්න. ඒ නිසා බුදුහාමුදුරුවන් වහන්සේ වදරණවා 'අබිභෝකසෝ පබ්බජ්ජා' මේ සෘජු මාර්ගයේ යනවා නම් කෙනෙක්, ගුරුතවාකර්ෂණයෙන් මිදී අභාවකාශයට ගියා වගේ. 'අබිභෝකසෝ පබ්බජ්ජා'. එලෙස අභාවකාශයට යන්නට නම් රවුමට ගිහින් බැහැනෙ. මේ පෘථිවි ආකර්ෂණයෙන් නිදහස් වී සෘජුව ඉවතට යන්නට ඕන. අන්න සෘජුව ඉවතට ගියොත්, ඒ යන පිරිසට 'පබ්බජ්ජා' කියනවා. එහෙම යනවා නම් ඒ ඇත්තෝ අභාවකාශයට ගියා වගේ නිදහස්. කිසිදු ආකර්ෂණයක් නෑ. කිසිම තැනකට හෝ කිසිම දෙයකට කිසිදු ආකර්ෂණයක් නෑනේ. හරිම සැහැල්ලුයි. නිදහස්.

අන්න කළ්‍යාණ මිත්‍රවරුනි මේ කාරණය නැවත නැවත මෙනෙහි කරන්න. නැවත නැවත හිතන්න මදුරුවෙක් කන වාරයක්, වාරයක් පාසා දකින්න. මේ මදුරුවෝ කන වේදනාව නෙවෙයි විදින්නෙ සාංසාරික දුකක්. හැම වේදනාවක්ම හැම ප්‍රශ්නයක්ම සංසාරය නමැති තිරයට ප්‍රක්ෂේපණය කොට දකින්න.

හැම විසඳුමක්ම තාවකාලික විසඳුම් බව දකින්න. ඒ විසඳුම ම දවසක ප්‍රශ්නයක් වෙන බව. ඒ මුක්කුවම දවසක තමනුත් සමගම කඩාගෙන වැටෙනවා. ඒ මුක්කුවට තව මුක්කුවක් ගහන්න වෙන බව, එමනිසා මුක්කු ගැන ඇති කරගෙන තිබෙන අධි විශ්වාසය අත හරින්න.

මෙතන භයානකත්වය දකින්න විසඳුමක් නැති බව දකින්න. එවිට මෙතනින් නික්මෙන්නට ඕනෙ ජවය ඇති වෙයි. 'ආරභථ නික්බමථ යුඤ්ජන බුද්ධ සාසනේ'

මොහොතකට ඒ බුද්ධානුශාසනයට අප අවධානය යොමු කරමු. නිහඬව සහ නිසලව.